

บทความเกี่ยวกับการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม  
การรักษาวินัย และจรรยาบรรณวิชาชีพให้แก่ข้าราชการครู  
และบุคลากรทางการศึกษา

ตามโครงการ เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม และการรักษาวินัย  
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖

กลุ่มกฎหมายและคดี

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต ๒  
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖  
ครั้งที่ ๑๐ (ประจำเดือนกรกฎาคม)

วิสัยทัศน์

“องค์กรคุณภาพ ในศตวรรษที่ ๒๑ ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”

## อุทาหรณ์คดีปกครอง

### “แจ้งอนุญาตให้ลาออกล่าช้า ... ต้องจ่ายเงินเดือนระหว่างมาทำงานหรือไม่”

โดย นายปกครอง

นั่งทำงาน หลายปี ยังไม่ไปไหน เหนื่อยจะตาย เจ้านายยังไม่เหลียวแล ...

เสียเวลาน่ะเสียเวลา ออกอย่างนี้ต้องลาออก จะขอลาออก ... รู้แล้วรู้รอดไป

วันนี้นายปกครองมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับการยื่นใบลาออกของพนักงานเทศบาลมาพูดคุยกัน ... แต่ยังไม่ทันที่จะได้เล่าเพลง “ลาออก” ของคุณบิลลี่ โอแกน ก็ดังขึ้นมาในหัวเสียก่อน ด้วยเพราะเป็นเพลงฮิตติดหู สมัยนายปกครอง เป็นวัยसरุ่นอยู่ ... นั่นเองครับ

เชื่อว่า ... ในการตัดสินใจลาออกจากงาน ไม่ว่าจะป็นงานราชการหรืองานเอกชน แต่ละคนย่อมมีเหตุผลของการลาออกแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะป็นเพราะเจ้านายดั่งเพลงเช่นว่า หรือจะป็นเพราะปัญหาสุขภาพ อยากพักผ่อน หรืออยากเปลี่ยนอาชีพ ตลอดจนลาออกเพื่อไปดูแลคุณพ่อคุณแม่ ก็ล้วนแล้วแต่ป็นเหตุผลที่ต้องผ่านการคิดทบทวนมาแล้วระดับหนึ่ง ซึ่งผู้บังคับบัญชาส่วนใหญ่เมื่อเห็นใบลาออกก็มักจะสอบถามถึงสาเหตุ เพื่อให้ทบทวนการตัดสินใจอีกครั้ง หากยังคงยืนยัน ก็มักจะเคารพการตัดสินใจด้วยการอนุญาตให้ลาออกตามความประสงค์ ซึ่งการลาออกดังกล่าวโดยปกติแล้วจะต้องยื่นล่วงหน้า ส่วนหนึ่งก็เพื่อให้มีเวลาในการส่งมอบหรือสอนงานแก่ผู้ที่จะมาทำหน้าที่แทนผู้ที่ขอลาออก

สำหรับกรณีพนักงานเทศบาลที่ประสงค์ลาออกจากราชการ จะต้องยื่นหนังสือขอลาออก ต่อ นายกเทศมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและเป็นผู้มีอำนาจออกคำสั่งอนุญาตให้ออกจากราชการล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน เมื่อนายกเทศมนตรีพิจารณาแล้ว ไม่มีเหตุที่ต้องยับยั้งและเห็นควรอนุญาตให้ลาออกได้ จะเสนอเรื่องเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด (ก.ท.จ.) ก่อน และเมื่อคณะกรรมการที่ว่านี้ให้ความเห็นชอบแล้ว นายเทศมนตรีจึงจะมีคำสั่งป็นหนังสืออนุญาตให้พนักงานเทศบาลผู้นั้นลาออกได้ โดยขั้นตอนดังกล่าวควรดำเนินการให้เสร็จสิ้นและแจ้งคำสั่งให้เจ้าตัวทราบก่อนวันขอลาออก และให้มีผลตั้งแต่วันที่ขอลาออก

แต่ทว่า ... ในคดีที่จะเล่าต่อไปนี้ พนักงานเทศบาลขอลาออกเพราะเหตุสูงอายุ แต่ปัญหา คือ ได้ยื่นใบลาออกล่วงหน้าแล้วแต่ได้รับแจ้งผลล่าช้า จนล่วงเลยเวลาวันขอลาออก เมื่อยังไม่ได้รับอนุญาตก็เลยมาทำงานต่อไป เช่นนี้ จะมีสิทธิรับเงินเดือนในระหว่างที่มาทำงานหรือไม่ เพราะเหตุใด ? มาติดตามคำตอบจากศาลปกครองสูงสุดกันครับ

เหตุของคดีเกิดจาก ... ผู้ร้องคดีป็นพนักงานเทศบาล ตำแหน่งเจ้าพนักงานเทศกิจ สังกัดเทศบาลตำบลแห่งหนึ่ง ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการด้วยเหตุสูงอายุ (ล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน) โดยขอให้วันลาออกมีผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งนายกเทศมนตรีพิจารณาเบื้องต้นแล้วเห็นควรอนุญาต และได้มีหนังสือเสนอต่อประธาน ก.ท.จ. หลังจากนั้น วันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๘ ก.ท.จ. ก็มีมติเห็นชอบให้ผู้ออกคดี ลาออกตามที่มีคำขอ

ผู้ออกคดีจึงตั้งหน้าตั้งตารอคำสั่งอนุญาต... แต่จนถึงวันครบกำหนดที่ขอลาออกคือวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ก็ยังไม่ได้รับแจ้งคำสั่งของเทศบาลที่อนุญาตให้ตนลาออกเสียที ผู้ออกคดีจึงตัดสินใจไป

\*\*\*“รู้เขา รู้เรา รู้เท่า รู้ทัน รู้กัน รู้แก้”\*\*\* โครงการ เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม และการรักษาวินัย  
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖

ทำงานระหว่างรอคำสั่งโดยได้ลงชื่อในบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการด้วย จนกระทั่งวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๘ เจ้าหน้าที่ของเทศบาลได้แจ้งมติของ ก.ท.จ. ที่เห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีลงนามรับทราบมติข้างต้นแล้ว (วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๘ มีการแจ้งมติ แต่ผู้ฟ้องคดีลาป่วย) หลังจากนั้นก็ยังไม่มีวีแววของคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีจึงยังคงมาทำงานต่อเนื่องไปอีกจนถึงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งวันดังกล่าวผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งของเทศบาล ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการได้ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ ตามที่ขอลาออกไว้

เมื่อได้รับแจ้งคำสั่งล่าช้าเช่นนี้ ... ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือสอบถามประธาน ก.ท.จ. เกี่ยวกับสิทธิในการได้รับเงินเดือนช่วงที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างรอคำสั่งดังกล่าว (วันที่ ๑ - ๙ เมษายน ๒๕๕๘) ซึ่งได้รับคำตอบจากเทศบาลว่าการมาปฏิบัติงานข้างต้นถือเป็นการอุทิตเวลาให้กับทางราชการ

ผู้ฟ้องคดีอ้างกับคำตอบ จึงรีบทำคำฟ้องมายื่นต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้เทศบาลตำบล (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) และนายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) จ่ายเงินเดือนในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติราชการจำนวน ๙ วัน ด้วย

คดีนี้มีประเด็นน่าสนใจว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะต้องรับผิดชอบจ่ายเงินเดือนในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติงานและลงชื่อในบัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการช่วงที่รอแจ้งคำสั่งอนุญาตให้ลาออกหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ และขอให้ผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ อันเป็นการยื่นล่วงหน้าก่อนวันขอลาออกไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน ตามที่กำหนดไว้ในประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด (ใช้บังคับอยู่ขณะที่ผู้ฟ้องคดีขอลาออก) โดย ก.ท.จ. ได้มีมติเห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีลาออกแล้ว แต่ในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ อันเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีขอลาออกเจ้าหน้าที่ยังจัดทำคำสั่งไม่แล้วเสร็จ ทำให้ไม่อาจแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบเป็นลายลักษณ์อักษรได้ จึงเป็นกรณีที่นายกเทศมนตรีมิได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของประกาศข้างต้น ที่กำหนดให้ภายหลังจากที่ ก.ท.จ. เห็นชอบแล้ว ให้นายกเทศมนตรีมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานเทศบาลลาออกเป็นลายลักษณ์อักษรให้เสร็จสิ้นก่อนวันขอลาออก และแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ขอลาออกทราบก่อนวันขอลาออก

อย่างไรก็ตาม กรณีผลของการลาออกจากราชการของพนักงานเทศบาลนั้น เมื่อพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัด ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เป็นการเฉพาะและมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีจึงต้องบังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายและประกาศที่กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เป็นการเฉพาะดังกล่าวนี้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ นายกเทศมนตรียังไม่ได้ออกคำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมีได้ยับยั้งการอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการแต่อย่างใด กรณีจึงต้องมีผลตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดดังกล่าว ที่กำหนดให้การลาออกนั้นมีผลตั้งแต่วันที่ขอลาออก

ดังนั้น การลาออกจากราชการของผู้ฟ้องคดีย่อมมีผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๘ อันเป็นวันขอลาออก การที่ผู้ฟ้องคดีได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งเกิดจากความสำคัญผิดของผู้ฟ้องคดี ซึ่งในวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีสามารถตรวจสอบมติของ ก.ท.จ.

เกี่ยวกับเรื่องการลาออกได้จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งยังปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับทราบมติของ ก.ท.จ. ที่เห็นชอบให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๘ แล้ว จึงไม่มีเหตุอันควรที่เทศบาล จะต้องจ่ายเงินเดือนในช่วงเวลาที่ผู้ร้องมาปฏิบัติราชการระหว่างที่รอคำสั่งให้แก่ผู้ฟ้องคดี (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อร. ๒๖๐/๒๕๖๕)

คดีดังกล่าว ... ศาลปกครองสูงสุดได้วางบรรทัดฐานเกี่ยวกับผลของการลาออกจากราชการของพนักงานเทศบาล ในกรณีที่กฎหมายเฉพาะได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเรื่องนั้น ๆ ไว้แล้ว และมีหลักประกันความเป็นธรรมไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ก็ให้ปฏิบัติตามกฎหมายเฉพาะนั้น ๆ ซึ่งแม้มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ จะบัญญัติให้คำสั่งทางปกครองมีผลใช้บังคับต่อบุคคลตั้งแต่ขณะที่ผู้นั้นได้รับแจ้งเป็นต้นไปก็ตาม แต่เมื่อกฎหมาย และประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดกำหนดให้กรณีที่มีการขอลาออกแต่ นายกเทศมนตรีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา มิได้มีคำสั่งอนุญาตและมีได้ยับยั้งก่อนวันขอลาออก ให้การลาออกนั้นมีผลตั้งแต่วันขอลาออก กรณีก็ต้องเป็นไปตามกฎหมายเฉพาะนั้น

อย่างไรก็ตาม ในส่วนของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเองก็ควรต้องยึดถือและปฏิบัติตามข้อกำหนดของหน่วยงาน กล่าวคือ นายกเทศมนตรีควรมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานเทศบาลลาออกเป็นลายลักษณ์อักษร ให้เสร็จสิ้นก่อนวันขอลาออก และแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ขอลาออกทราบก่อนวันขอลาออก เพื่อมิให้เกิดปัญหา เช่นในคดีพิพาทนี้ ซึ่งอยู่ในวิสัยที่สามารถดำเนินการให้เป็นไปตามเวลาที่กำหนดได้ เพื่อให้ผู้รับคำสั่งเกิดความชัดเจนในการปฏิบัติและไม่ต้องงุนงงใจ หรือเกิดความลังเลสงสัยว่ายังต้องมาทำงานอีกหรือไม่ แถมสุดท้ายไม่ได้รับค่าตอบแทนเหมือนดังเช่นอุทาหรณ์ที่นำมาเล่าให้ฟังในวันนี้ครับ....

(ปรึกษาคดีปกครองได้ที่ สายด่วนศาลปกครอง ๑๓๕๕ และสืบค้นเรื่องอื่น ๆ ได้จาก [www.admincourt.go.th](http://www.admincourt.go.th) เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทาหรณ์จากคดีปกครอง)

ที่มา ศาลปกครอง

[https://www.admincourt.go.th/admincourt/upload/webcms/Academic/Academic\\_๒๖๐๖๒๓\\_๐๙๒๒๕๔.pdf](https://www.admincourt.go.th/admincourt/upload/webcms/Academic/Academic_๒๖๐๖๒๓_๐๙๒๒๕๔.pdf)

## ความรู้เกี่ยวกับวินัย และการรักษาวินัย

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๙๐ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องไม่กระทำการ หรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน

การกระทำตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นการกระทำโดยมีความมุ่งหมายจะให้เป็นการซื้อขาย หรือให้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหรือวิทยฐานะใดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือเป็นการกระทำอันมีลักษณะเป็นการให้หรือได้มาซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิประโยชน์อื่น เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับการบรรจุและแต่งตั้ง โดยมิชอบหรือเสื่อมเสียความเที่ยงธรรม เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

มาตรานี้มีความมุ่งหมายที่จะไม่ให้มีการวิ่งเต้นเพื่อให้ได้ตำแหน่งหรือวิทยฐานะสูงขึ้น รวมถึงการมีผลประโยชน์จากเรื่องดังกล่าว

มาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง พิจารณาค่าประกอบความผิดได้ดังนี้

๑. มีตำแหน่งหน้าที่ราชการ
๒. กระทำการ หรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการโดยอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของคนหาประโยชน์ให้แก่ตนเอง หรือผู้อื่น
๓. การกระทำนั้นอาจทำให้เสื่อมเสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน

ประโยชน์ หมายถึง สิ่งที่เป็นคุณแก่ผู้รับ ซึ่งอาจเป็นทรัพย์สิน เงินทอง หรือประโยชน์อย่างอื่นที่มีใช้ทรัพย์สิน เช่น การได้รับความสะดวก ได้รับบริการเป็นพิเศษ ได้รับตำแหน่ง เป็นต้น และการหาประโยชน์ ตามมาตรานี้ อาจจะเป็นการกระทำของตัวข้าราชการเอง หรือเป็นการที่ข้าราชการยอมให้ผู้อื่นกระทำก็ได้

การหาประโยชน์ดังกล่าวจะมีผลกระทบอันเป็นการเสื่อมต่อความเที่ยงธรรม หรือเกียรติศักดิ์ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน แยกได้ ๒ กรณี คือ

๑. อาจทำให้เสียความเที่ยงธรรม การที่จะพิจารณาว่าการกระทำอย่างไรเป็นการหาประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาโดยคำนึงถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของตำแหน่งหน้าที่ราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้นั้นดำรงอยู่ ว่าจะมีกรณีอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมได้หรือไม่ กรณีกระทำการหาประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมนี้ อาจกระทำโดยไม่ได้อาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนก็เป็นความผิดตามมาตรา ๙๐ เพียงมาตราเดียว แต่ถ้ากระทำโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของคน นอกจากจะเป็นความผิดตามมาตรา ๙๐ แล้วยังเป็นความผิดตามมาตรา ๘๔ วรรคสองด้วย

๒. อาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน

เกียรติศักดิ์ หมายความว่า ฐานะอันควรได้รับการสรรเสริญ



ดังนั้น การที่จะพิจารณาว่าการกระทำอย่างไรเป็นการหาประโยชน์อันอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาจากตำแหน่งหน้าที่ราชการของผู้ที่ประกอบกับพฤติการณ์ในการกระทำของข้าราชการผู้นั้น โดยพิจารณาว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ผิดแบบธรรมเนียมของข้าราชการที่ดี อันบุคคลที่อยู่ในฐานะและตำแหน่งเช่นนั้นควรประพฤติปฏิบัติเพียงใดหรือไม่ โดยคำนึงถึงตำแหน่งหน้าที่ที่ผู้นั้นดำรงอยู่ว่าอยู่ในฐานะที่ควรได้รับการยกย่องสรรเสริญ หรือเป็นที่นับถือ ของประชาชนเพียงใด

ทั้งนี้ การกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นการเข้าโดยหวังให้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง หรือวิทยฐานะใด โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

มาตรา ๙๐ วรรคสอง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง พิจารณาองค์ประกอบความผิดได้ดังนี้

๑. มีตำแหน่งหน้าที่ราชการ
๒. กระทำการหาประโยชน์ด้วยตนเองหรือยอมให้ผู้อื่นหาประโยชน์โดยอาศัยชื่อของตนเองโดยมิชอบ
๓. การหาประโยชน์จะมีผลกระทบเป็นการเสื่อมเสียต่อความเที่ยงธรรม หรือเกียรติศักดิ์ในตำแหน่งหน้าที่ราชการของคน
๔. การกระทำเพื่อหาประโยชน์อันมีจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้
  - ๔.๑ เป็นการซื้อขาย เพื่อให้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหรือวิทยฐานะใดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
  - ๔.๒ เป็นการให้ หรือได้มาซึ่งทรัพย์สิน หรือสิทธิประโยชน์อื่น เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับการบรรจุและแต่งตั้งโดยมิชอบ หรือเสื่อมเสียความเที่ยงธรรม

#### กรณีตัวอย่าง

ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งเป็นกรรมการอ่านผลงานทางวิชาการ ได้แสดงตัวว่า เป็นผู้อ่านผลงานทางวิชาการติดต่อผู้ส่งผลงานทางวิชาการ เรียกรับเงินจากผู้ส่งผลงานทางวิชาการที่ต้องการให้ผลงานได้รับการอนุมัติโดยขอให้ช่วยค่าลงทะเบียนที่กำลังศึกษาต่อหรือขอค่าน้ำร้อน น้ำชา จำนวนหลักหมื่นบาท ผู้ส่งผลงานเกรงว่าผลงานของตนจะไม่ได้รับการอนุมัติ จึงโอนเงินเข้าบัญชีของผู้นั้นตามจำนวนดังกล่าว พฤติการณ์เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง กรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเอง หรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๔ วรรคสาม กรณี ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบแบบแผนของทางราชการอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง กรณีกระทำการโดยมีความมุ่งหมายจะให้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหรือวิทยฐานะใด โดยไม่ชอบด้วย หรือเป็นการกระทำอันมีลักษณะเป็นการให้หรือได้มา ซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิประโยชน์อื่น เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับการบรรจุและแต่งตั้งโดยมิชอบ ตามมาตรา ๙๐ วรรคสอง และกรณีกระทำการอันได้ชี้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และกรณีต้องด้วยตามมติคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ โทษไล่ออกจากทางราชการ

ที่มา : หนังสือข้อกำหนดวินัย และการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา จัดทำโดย สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

## หลักธรรมนำชีวิต

### ผลบุญ

การทำบุญเป็นกิจกรรมที่มีอยู่ในทุกศาสนา โดยเฉพาะในพระพุทธศาสนามีการทำบุญหลายวิธี เช่น การให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เป็นต้น เป็นวิธีชักนำให้คนเข้าหาความดี การทำบุญนั้นไม่ว่าจะมีกรรมวิธีแตกต่างกันอย่างไร ก็ทำให้เกิดความดีที่เป็นผลรวมเหมือนกันอย่างหนึ่ง คือ ปิดกั้นอกุศล ไม่ให้ความชั่วได้ช่อง

โดยธรรมชาติ ดึกกับช่วยยอมเป็นปฏิปักษ์กันเองอยู่ในตัว ขณะที่กำลังพูดไพเราะ จะไม่สามารถพูดคำหยาบได้ ขณะที่เกิดความรักอย่างท่วมท้นจะไม่สามารถโกรธได้ เมื่อเปิดช่องให้ความดีมากเท่าใด โอกาสของความชั่วก็น้อยลงเท่านั้น การทำบุญจึงไม่ใช่เป็นเพียงประเพณีหรือข้อบัญญัติที่เลือนลอย แต่มีผลดีต่อชีวิตจริง ๆ อย่างน้อย ๒ ระยะ คือ

**ระยะแรก** ทำให้เกิดความสุขใจ บางคนพรังพร้อมด้วยทรัพย์เงินทอง เกียรติยศชื่อเสียง ความมีหน้ามีตาในสังคม แต่หาความสุขใจไม่ค่อยได้ ที่เป็นดั่งนั้นเพราะยังเข้าไม่ถึงความสุขอีกชนิดหนึ่งที่เรียกว่าอะนะวัชชะสุข คือ สุขเกิดจากการไม่กระทำสิ่งที่มีโทษ ได้แก่ ความพลอดโปรงใจ วางใจได้สนิทว่าไม่มีความผิดที่จะต้องเดือดร้อนสะดุ้งระแวง มีความสงบเย็น ไม่ถูกทำร้ายแม้จากความรู้สึกของตัวเอง

**ระยะที่สอง** ทำให้เกิดความมั่นใจ โดยเฉพาะความมั่นใจในวาระสุดท้ายของชีวิต เพราะคนที่ใกล้ตาย จะต้องละทิ้งทรัพย์สมบัติ ครอบครัว และญาติมิตรที่เคยเป็นที่พึ่งไว้เบื้องหลัง ครั้นมองไปข้างหน้า ก็ไม่รู้ว่าจะต้องไปไหน เผชิญกับอะไร ตกอยู่ในสภาพอ้างว้าง หวาดหวั่น เพราะไม่เห็นว่สิ่งใดจะเป็นที่ยึดเหนี่ยวพึ่งพิงได้ จึงมีแต่บุญหรือความดีเท่านั้น ที่จิตใจจะนึกหวังเอามาเป็นอารมณ์ ทำให้เกิดความภูมิใจ และมีกำลังใจได้ บุญที่ทำไว้จึงเป็นที่พึ่งสุดท้ายจริง ๆ

การทำบุญไม่ว่าในศาสนาไหน ย่อมไม่ได้เป็นเพียงประเพณีเท่านั้น ทุกครั้งที่ทำ หมายถึง ได้ปิดกั้นความชั่ว เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขใจและมั่นใจ ทำให้ชีวิตเป็นสุขขึ้นทันตาเห็น ไม่ใช่เรื่องควรรังเกียจ หรือน่าเบื่อหน่ายแต่อย่างใด

ที่มา : [http://tammastory.blogspot.com/๒๐๑๕/๑๒/blog-post\\_๒๑.html](http://tammastory.blogspot.com/๒๐๑๕/๑๒/blog-post_๒๑.html)

## ความรู้ คู่คุณธรรม

### วจีประหาร

ในครั้งพุทธกาล ชายคนหนึ่งไม่พอใจพระพุทธเจ้าที่ทรงให้ญาติของตนบวชเป็นภิกษุ จึงเข้าไปเฝ้าแล้วด่าด้วยถ้อยคำหยาบคาย

พระพุทธเจ้าทรงรอนจนชายคนนั้นด่าจบ จึงตรัสถามว่า “ท่านเคยจัดของต้อนรับแขกที่มาเยี่ยมที่บ้านบ้างหรือไม่”

เมื่อเขาตอบว่า “เคย” จึงตรัสถามอีกว่า “ถ้าแขกไม่บริโภคนั้นจะตกเป็นของใคร”

เขาตอบว่า “เป็นของข้าพเจ้าตามเดิม”

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “ในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกัน ท่านด่าเราผู้ไม่ด่าตอบ ท่านโกรธเรา ผู้ไม่โกรธตอบ เราไม่รับคำด่าของท่าน ฉะนั้น คำด่าเป็นต้น ย่อมตกเป็นของท่านตามเดิม”

เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่า การทำลายกันด้วยวาจาจะก่อทุกข์ได้ ก็ต่อเมื่อผู้ถูกด่ารับไว้เท่านั้น ถ้าไม่รับไว้ คำด่านั้นก็ไม่มีพิษสงอะไรกับจิตใจ ความโกรธ ความรุ่มร้อนต่าง ๆ จะถูกจำกัดขอบเขตให้อยู่เฉพาะในตัวของผู้สร้างมันขึ้นมาเท่านั้น เข้าทำนองของของตน เมื่อไม่มีผู้รับ ก็ต้องเป็นของตนวันยังค่ำ แม้คำเท็จ คำส่อเสียด เป็นต้น ก็เช่นเดียวกัน ในชีวิตจริง การจะมีสติและปฏิบัติได้อย่างนั้นอาจดูเหมือนเหลือวิสัย แต่เมื่อพิจารณาให้ดีจะเห็นว่า โดยปกติหากมีใครยื่นของสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาให้ ก็ต้องพิจารณาก่อนว่า เป็นอะไร ใช้ประโยชน์ด้านไหน ดีหรือชั่ว ควรรับไว้หรือไม่ แล้วเหตุใด เมื่อมีผู้หยิบยื่นวาจาเป็นเครื่องประหารตัวเองมาให้ จึงจะรีบรับเอาด้วยความเต็มใจเล่า ทั้งที่พระพุทธองค์ก็ทรงทำให้ดูเป็นตัวอย่างมาแล้ว

เมื่อพูดถึงการประหัตประหารกันแล้ว คนส่วนมากมักนึกถึงการประหัตประหารกันด้วยกำลังทางกายและด้วยอาวุธต่าง ๆ แต่การใช้วาจาเป็นอาวุธสำหรับประหาร เรียกว่า วจีประหาร ก็สามารถประหัตประหารสร้างความหายนะแก่กันได้ไม่ยิ่งหย่อนกว่าอาวุธอย่างอื่น โดยเฉพาะในยุคแห่งข้อมูลข่าวสารเช่นปัจจุบันนี้

ที่มา : [http://tammastory.blogspot.com/๒๐๑๖/๐๓/blog-post\\_๓๘.html](http://tammastory.blogspot.com/๒๐๑๖/๐๓/blog-post_๓๘.html)



## แบบแผนพฤติกรรมตามจรรยาบรรณของวิชาชีพครู

ตามข้อบังคับคุรุสภาว่าด้วยแบบแผนพฤติกรรมตามจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้กำหนดแบบแผนพฤติกรรมตามจรรยาบรรณของวิชาชีพครู ไว้ดังนี้

### หมวด ๒

#### แบบแผนพฤติกรรมตามจรรยาบรรณของวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา

#### ส่วนที่ ๔

#### จรรยาบรรณต่อผู้ร่วมประกอบวิชาชีพ

ข้อ ๑๓ ผู้บริหารสถานศึกษา พึงช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันอย่างสร้างสรรค์ โดยยึดมั่นในระบบคุณธรรม สร้างความสามัคคีในหมู่คณะ โดยพึงประพฤติและละเว้นการประพฤติตามแบบแผนพฤติกรรม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

##### (ก) พฤติกรรมที่พึงประสงค์

- (๑) ริเริ่มสร้างสรรค์ในการบริหารเพื่อให้เกิดการพัฒนาทุกด้านต่อผู้ร่วมประกอบวิชาชีพ
- (๒) ส่งเสริมและพิทักษ์สิทธิของผู้ร่วมประกอบวิชาชีพ
- (๓) เป็นผู้นำในการเปลี่ยนแปลงและพัฒนา
- (๔) ใช้ระบบคุณธรรมในการพิจารณาผลงานของผู้ร่วมประกอบวิชาชีพ
- (๕) มีความรัก ความสามัคคี และร่วมใจกัน ผนึกกำลังในการพัฒนาการศึกษา
- (๖) ยอมรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ร่วมประกอบวิชาชีพ

##### (ข) พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

- (๑) นำเสนอแง่มุมทางลบต่อวิชาชีพ ข้อเสนอไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา
- (๒) ปกปิดความรู้ ไม่ช่วยเหลือผู้ร่วมประกอบวิชาชีพ
- (๓) แนะนำในทางไม่ถูกต้องต่อผู้ร่วมประกอบวิชาชีพจนทำให้เกิดผลเสียต่อผู้ร่วมประกอบวิชาชีพ
- (๔) ไม่ให้ความช่วยเหลือหรือร่วมมือกับผู้ร่วมประกอบวิชาชีพในเรื่องที่ตนมีความถนัด แม้ได้รับการร้องขอ
- (๕) ปฏิบัติหน้าที่โดยคำนึงถึงความพึงพอใจของตนเองเป็นหลัก ไม่ตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้ร่วมประกอบวิชาชีพ
- (๖) ใช้อำนาจหน้าที่ปกป้องพวกพ้องของตนที่กระทำผิด โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นกับผู้ร่วมประกอบวิชาชีพหรือองค์กร
- (๗) ยอมรับและชมเชยการกระทำของผู้ร่วมประกอบวิชาชีพที่บกพร่องต่อหน้าที่หรือศีลธรรมอันดี
- (๘) วิพากษ์ วิจารณ์ผู้ร่วมประกอบวิชาชีพในเรื่องที่ก่อให้เกิดความเสียหายหรือแตกความสามัคคี

ที่มา/ข้อบังคับคุรุสภาว่าด้วยแบบแผนพฤติกรรมตามจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. ๒๕๕๐